

РЕШЕНИЕ

№ 7417

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **3579** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 24в, ал. 19 и чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Я. А. (У. А.), гражданин на Република Т., [дата на раждане] , чрез адвокат М. Х., срещу Заповед № 513з-1961/25.02.2025г. на Началника отдел „Миграция” – СДВР, с която е отказано предоставянето на право на продължително пребиваване на чужденец в Република Б., по заявление вх. № 200275/07.02.2025г.

Според жалбоподателя, отказът е незаконосъобразен, защото е издаден от некомпетентен орган, което обосновава и неговата нищожност. Твърди се, че същият не е мотивиран и е издаден при неизяснена фактическа обстановка. Сочи се, че актът е издаден без да са изяснени релевантните по преписката факти и обстоятелства, което нарушава разпоредбата на чл. 35 от АПК. Искане се обявяването на нищожността на обжалвания акт, алтернативно неговата отмяна.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят Я. А. (У. А.), не се явява, представлява се от адв. С., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Представени са писмени бележки.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Г. оспорва жалбата, като неоснователна. Подробни допълнителни съображения са изложени в писмен вид. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Я. А. (У. А.) е подал заявление с вх. № 200275/07.02.2025г. за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ (студент в редовна форма на обучение във висше училище в Република Б.). По заявлението са приложени документи, включително и декларация за осигуряване на адрес, както и удостоверение от ВУЗ. В хода на процедурата по разглеждане на заявлението и приложените към него документи е установено, че турският гражданин е имал разрешение за пребиваване на осн. чл. 24и от ЗЧРБ за срок до 08.02.2025г.

В заявлението си турският гражданин е декларирал, че живее на адрес: [населено място]. [улица], [жилищен адрес]. Като доказателства за осигурено жилище, същият е приложил нотариално заверена декларация е дата 06.02.2025г. от Я. З. Б. затова, че същият му предоставя адрес на пребиваване на горепосочения адрес.

При извършената проверка с цел установяване достоверността на заявеното от чужденеца относно адреси на които живее, обективизирана в докладна записка с рег. № 513р-17060/17.02.2025г., се установява, че на 17.02.2025г. при посещение на адреса посочен в заявлението жалбоподателят не е открит. Проведен е разговор със собственика на апартамента, който е заявил, че жалбоподателят живее на друг адрес при приятели и си търси квартира. Проведени са разговори и със съседни, които живеят в съседните апартаменти, които са потвърдили, че Я. А. не живее на адреса и никога не са го виждали.

От извършената адресна проверка административният орган е направил извод, че жалбоподателят е декларирал неверни данни в подаденото от него заявление вх. № 200275/07.02.2025г. относно адреса, на който живее.

Описаните данни са отразени в становище рег. № 513р-19773 от 24.02.2025г., съставено от инспектор при отдел „Миграция” – СДВР, в което е направено предложение до Началник отдел „Миграция” – СДВР, на Я. А. да бъде издаден отказ за получаване на право на продължително пребиваване на чужденеца в Република Б..

Вземайки предвид направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, Началник отдел „Миграция” – СДВР е издал оспорената Заповед № 513з-1961/25.02.2025г., с която е отказано предоставянето на право на продължително пребиваване на чужденеца в Република Б., по заявление вх. № 200275/07.02.2025г.

Със заповед № 513з-2396/24.03.2021г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република Б..

По делото е приложена административната преписка по издаването на оспорения акт в цялост и ангажираните от страните писмени доказателства. От процесуални представител на жалбоподателя е приложена справка-удостоверение с изх. № 177/18.11.2025г., издадена от нотариус Н. Я..

Приложени са и Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021г. на Директора на дирекция "Миграция", с която Началникът на отдел „Миграция“ – СДВР е оправомощен да издава разрешение за краткосрочно и продължително пребиваване, както и да отказва издаването на такива разрешения, и Заповед № 513з-607 от 22.01.2025г., с която С. С., заемащ длъжността началник на сектор „Незаконна миграция” – СДВР е определен да изпълнява длъжността Началник на отдел „Миграция“ – СДВР, считано от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта.

В съдебното производство е разпитан като свидетел Я. З. Б., който е собственик на апартамента, посочен в заявлението на турския гражданин. Заявява, че познава жалбоподателя от 2 години. Свидетелят твърди, че има бизнес с фризьорски салони и Я. А. е работил в един от тях. През месец февруари е декларирал пред нотариус, че е отдал под наме на жалбоподателя негов

апартамент, находящ се в [населено място], [улица], ап. 23, ет. 5. Заявява още, че не е виждал служители които да са идвали на проверка на конкретния адрес и не е отговарял на въпроси на държавни служители дали лицето живее на адреса. Добавя, че Я. А. живее при него на този адрес от момента, в който пред нотариус е извадил декларация, че той живее на този адрес. Той продължава да го ползва и в момента. Относно извършена проверка, твърди, че в жилищната сграда има много наематели и няма как да знаят кой влиза или излиза от жилището. Не му е известно никой от съседите да е питан или да му е уведомявал за реално извършени проверки. Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Я. А. лично на 28.02.2025г. Жалбата е подадена пред съда на 14.03.2025г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

На първо място, съдът намира за неоснователни възраженията в жалбата за нищожност на оспорената Заповед № 513з-1961/25.02.2025г. Заповедта е издадена от компетентен орган-това е ЗА началник на отдел "Миграция" – СДВР, на когото изрично по силата на чл. 57, ал. 1 от ППЗЧРБ, наред с Директора на Дирекция „Миграция“ или оправомощените от тях длъжностни лица е предоставено право да разглежда документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване. Видно от представените по делото доказателства - заповед №513з-2396/24.03.2021г. на Директора на СДВР, той оправомощава държавния служител, заемащ длъжността началник на отдел „Миграция“ при СДВР да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно или продължително пребиваване./л.79-80/ Представена е и Заповед № 513з-607/22.01.2025г. на директора на СДВР, с която възлага да бъде заместван от главен инспектор С. Т. С., считано от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта.

Мотивите на заповедта следва да се считат за допълнени с тези на становище рег. № 513р-19773 от 24.02.2025г., с оглед направеното позоваване в нея и съобразно Тълкувателно решение № 16/1975г. на ВС. Като правно основание за отказа е посочен чл.10, ал.1, т. 23, предл. 2 от ЗЧРБ – чуждият гражданин е декларирал неверни данни. От фактическа страна, в становището и заповедта са описани идентични обстоятелства – от извършената адресна проверка може да се направи категоричен извод, че жалбоподателят е декларирал неверни данни в подаденото от него заявление относно адреса, на който живее. Противно на твърденията в жалбата, съдът приема, че така изложените мотиви съответстват на изискването по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Независимо от изложеното, отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл. 146, т. 3-5 от АПК.

Материалноправните основания, регламентирани с чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване, или за продължаване срока на пребиваване са тези по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 – 23 с.з. Нормата на чл. 10, ал. 1, т. 23, използвана от ответника по настоящото дело като основание да бъде постановен процесният отказ е императивна и задължава компетентният орган да откаже издаване разрешение на чужденец, който „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. В процесния случай ответникът е приел конкретно, че заявителят е декларирал неверни данни, а именно, че пребивава на адреса от договора за наем.

Настоящият съдебен състав приема, че ответникът не установи и не доказа по несъмнен начин

наличието, по отношение Я. А. основанията за отказ, по смисъла на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ. Цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ изисква „деклариране на неверни данни“, които, според ответника са данните, че не пребивава на посочения адрес в РБ. Деклариране в този смисъл е въведено като задължително изискване с нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, която обаче изисква чужденецът да представи „доказателства за осигурено жилище“, но не въвежда условие за пребиваване в същото жилище. Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложени от административния орган. В декларацията от 06.02.2025г. с нотариална заверка на подписите собственикът на имота от Я. З. Б. потвърждава, че предоставя адрес на пребиваване в собствения си имот на жалбоподателя. В докладната записка е посочено, че при проверката е проведен разговор със собственика на апартамента, който е заявил, че жалбоподателят живее на друг адрес при приятели и си търси квартира.

Същевременно обаче, както се установи от изслушаните свидетелски показания на св. Я. З. Б., не е виждал служители които да са идвали на проверка на конкретния адрес, не е отговарял на въпроси на държавни служители дали лицето живее на адреса, както и, че в жилищната сграда има много наематели и няма как да знаят кой влиза или излиза от жилището. В тази връзка съдът намира, че относими към спора са показанията на свидетеля Я. Б., които съдът намира за логични, последователни, съответстващи на другите събрани данни по делото и лишени от елементи на заинтересованост, поради което следва да бъдат кредитирани.

Ответникът не сочи и не представя доказателства, посредством които да дискредитира доказателствената стойност на приложената декларация от Я. З. Б.. В процеса на административното производство, свързано с разглеждане на заявление вх. № 200275/07.02.2025г. началникът на Отдел „Миграция“ - СДВР е бил задължен да се съобрази и с разпоредбите на чл. 35, чл. 170, ал. 1 АПК, като е имал процесуалната възможност: да изиска от собственика на имота лично обяснение; да разпорежи последваща проверка. О. краен извод, че „чужденецът е декларирал неверни данни“ не съответства на условието, по смисъла на 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, за представяне „доказателства за осигурено жилище“ и не опровергава доказателствената стойност на обсъдените, и представени от чужденеца частни и официални документи.

Обсъждането на събраните доказателства дават възможност на съда да направи извод, че при кандидатстването за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, жалбоподателят е имал осигурено жилище в съответствие с чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ.

Предвид направения извод, че в случай на кандидатстване за получаване на право продължително пребиваване, чужденецът не задължен да живее постоянно или за определен срок на адреса, където му осигурено жилището, съдът намира, че Я. А., не е декларирал неверни данни, че живее на декларирания от него адрес, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на вх. 07.02.2025г. от Я. А. (У. А.), гражданин на Република Т., заявление за предоставянето на право на продължително пребиваване на чужденец в Република Б.. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Я. А. (У. А.), гражданин на Република Т., [дата на раждане], Заповед № 513з-1961/25.02.2025г. на Началника отдел „Миграция” – СДВР, с която е отказано предоставянето на право на продължително пребиваване на чужденеца в Република Б., по заявление вх. № 200275/07.02.2025г.

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел "Миграция" – СДВР, за ново разглеждане на заявление вх. № 200275/07.02.2025г. за предоставянето на право на продължително пребиваване на чужденец в Република Б. на Я. А. (У. А.), гражданин на Република Т., [дата на раждане], при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: